

on, hoci bol Syn, naučil sa poslušnosti z toho, čo trpel Židom 5:8

Dovoľte, aby som hneď na začiatku povedal, že verím, že tajomstvo pravej poslušnosti spočíva v úzkom príbuzenstve s Bohom. Všetka snaha po plnej poslušnosti sa stretáva z nezdarom, ak nezískame a nemáme prístup k trvalému spoločenstvu s Ním. Je to potom svätá Božia prítomnosť, ktorej sme si stále vedomí, a ktorá nás chráni pred neposlušnosťou.

Neposlušnosť je výsledkom porušeného života. Naprávanie porušeného života presviedčaním a karhaním môže síce byť účelné, ale je potrebné zamerať sa inde: k zdôrazneniu potreby iného, nového života, v ktorom je poslušnosť prirodzená – je jeho prirodzenou vlastnosťou. Život porušený nepravdivým a nestálym spoločenstvom s Bohom musí byť uzdravený a obnovený. Len vtedy bude možná plná poslušnosť. Tajomstvo pravej poslušnosti je návrat k úzkemu a trvalému obecnstvu s Bohom.

Naučil sa poslušnosti (Židom 5:8)

Prečo to bolo potrebné? A aké požehnanie nám tým Pán Ježiš prináša?

Utrpenie je človeku neprirodzené a naša vôľa sa mu musí podrobiť. Kristus potreboval utrpenie, aby sa v ňom mohol naučiť poslušnosti a podriadeniu svojej vlastnej vôle vôli Otcovej. Musel sa naučiť poslušnosti, aby sa ako náš Najvyšší kňaz mohol stať dokonalým. Naučil sa poslušnosti, bol poslušný až po smrť a „stal sa všetkým, ktorí ho poslúchajú, pôvodcom večného spasenia“ (Žd 5:9).

Na zemi bol Kristus žiakom poslušnosti. Teraz, súc v nebesiach, vyučuje poslušnosti svojich učeníkov, ktorí sú na zemi. On nás ju vyučuje a zároveň ju v nás spôsobuje. Akým spôsobom nás ju vyučuje? Čo nájdeme v Kristovej škole poslušnosti? Nájdeme v nej učiteľa, učebnicu a žiakov.

a) Učiteľ

Teraz, keď nás On sám učí, robí to väčšinou tak, že nám najprv odкрýva tajomstvo svojej vlastnej poslušnosti. Povedal som, že moc pravej poslušnosti spočíva v neskalenom osobnom príbuzenstve s Bohom. Tak tomu bolo aj u Pána Ježiša. O svojom učení hovorí: „lebo ja som nehovoril sám od seba, ale ten, ktorý ma poslal, sám Otec, mi prikázal, čo mám povedať a čo hovoriť. A viem, že jeho prikázanie je večný život. Čo teda ja hovorím, ako mi povedal Otec, tak hovorím“ (Ján 12:49-50).

Kristus neprijal toto prikázanie hneď vo večnosti ako časť Otcovho poverenia pre svoj príchod na zem. Vôbec nie. Deň po dni, každý okamih žil v nepretržitom spojení s Otcom a podľa potreby prijímal Otcovo naučenie. Či nepovedal: „A tak odpovedal Ježiš a riekol im: Ameň, ameň vám hovorím, že Syn nemôže robiť nič sám od seba, iba to, čo vidí činiť svojho Otca, lebo

čokoľvek on činí, to podobne činí aj Syn. Lebo Otec má rád Syna a ukazuje mu všetko, čo sám činí. A ukáže mu ešte i väčšie skutky než tieto,...“ (Ján 5:19-20). „Ale aj jestli ja súdim, môj súd je pravdivý, lebo nie som sám, ale som ja a ten, ktorý ma poslal, Otec“ (Ján 8:16). „Ale ten, ktorý ma poslal, je pravdivý, a ja, čo som počul od neho, to hovorím svetu“ (Ján 8:26). Všade je zjavná jeho závislosť na stálom obecenstve s Otcom a závislosť na Ňom.

Kedykoľvek náš Pán hovoril o svojom príbuzenstve s Otcom, robil tak preto, aby nám ukázal vzor, aké má byť naše príbuzenstvo s Ním a skrze Neho i príbuzenstvo s Otcom. U nás – práve tak ako bol u Neho – je život stálej poslušnosti možný len vtedy, keď máme stále obecenstvo s Ním a od Neho sa učíme.

b) Kniha príkazov - učebnica

Kristovo priame spojenie s Otcom ho neurobilo nezávislým na Svätom Písme.

V Božej škole poslušnosti je len jedna jediná kniha príkazov – tá istá pre starých, mladých i deti. Je ňou Biblia. Keď sa Pán Ježiš učil poslušnosti, používal tú istú knihu ako my. Neodvolával sa na Písmo len vtedy, keď mal niekoho učiť alebo niekoho presvedčiť, ale potreboval ho ako sprievodcu pre svoj denný duchovný život. Od počiatku až do konca svojho pozemského života žil Slovom Božím.

„Je napísané“ bol meč Ducha, ktorým porazil satana. „Duch Pána Hospodina je na mne“ (Iz 61:1; Lk 4:18) – toto slovo bolo Jeho presvedčenie, ktorým začal svoje kázanie (službu). Úslovie „aby sa naplnilo Písmo“ bolo mu svetlom, skrze ktoré sa podrobil každému utrpeniu a vydal seba až na smrť. Po svojom z mŕtvych vstaní „vykladal im, čo kde vo všetkých písmach je napísané o ňom“ (Lk 24:27). V Písme našiel Boží plán a vyznačenú cestu. Vydal sa po nej poslušne. Ponorený do Božieho slova a zaujatý jeho plnením, dostával od Otca neustále priame pokyny.

Písmo nebolo napísané preto, aby rozšírilo naše vedomosti, ale aby usmernilo náš život: „aby bol človek Boží dokonalý, ku každému dobrému skutku pripravený“ (2. Tm 3:17). „Vtedy sa divili Židia a hovorili: Ako zná tento písma, keď sa neučil? Na to im odpovedal Ježiš a riekol: Moje učenie nie je moje, ale toho, ktorý ma poslal. Ak niekto chce činiť jeho vôľu, ten bude vedieť o tom učení“ (Ján 7:15-17).

Uč sa od Krista rozpoznávať v Písme všetko, čo je tam napísané o zjavení Boha, o Jeho láske a Jeho rade. Ako dosiahnuť toho, aby bol človek schopný činiť Jeho vôľu a aby sa navrátil k dokonalej poslušnosti, ktorú si Boh praje, a ktorá sama je požehnaním?

V Božej škole poslušnosti je jedinou knihou Božie slovo. Sám Boh učil Krista, kedy a ako používať toto slovo. Je to On, ktorý u proroka Izaiáša (50:4) hovorí: „Pán Hospodin mi dal jazyk učeních, aby som vedel obcerstviť ustalého slovom. Budí každého rána, budí mi ucho, aby som počúval ako učení“. I nás podobne učí poslušnosti, ktorej sa bol skôr učil sám, tým, že dáva do nášho srdca Svätého Ducha, ktorý je tlmočníkom slova. Práca Svätého Ducha, ktorý v nás

prebýva, je tlmočiť slovo, ktoré čítame alebo na ktoré myslíme, aby toto slovo v nás účinne pracovalo – na našej vôli, láske a celej našej bytosti. Slovo Božie je mocnou silou len vtedy, keď nás učí Svätý Duch.

U človeka nie je vždy poznanie a chcenie v súlade s činením. Chcenie a konanie býva pre nedostatok moci od poznania a vôle oddelené, ba dokonca býva s nimi v rozpore. V prítomnosti Svätého Ducha však tomu tak nebýva. Všetko, čo Svätý Duch ukazuje, dáva a činí, je zároveň pravdou a mocou Božou. Učte sa prosím veriť, že len keď vás Kristus skrze Svätého Ducha bude učiť rozumieť Božiemu slovu a prijať ho, len vtedy sa naučíte poslúchať tak, ako poslúchal On.

c) Žiak

Náš Pán nás učí poslušnosti tým, že nám odhaľuje tajomstvo, ako sa v neustálej závislosti na Otcovi učil poslušnosti On. Videli sme, ako nás učí používať Svätú knihu tak, ako ju používal sám: totiž ako Božiu zjavenú vôľu o nás, pričom Svätý Duch nám vykladá obsah písaného slova.

Študent (žiak) sa musí celkom podrobiť svojmu učiteľovi. Poddať sa jeho vedeniu. Dokonale mu dôverovať a venovať mu toľko času, koľko sa od neho vyžaduje. Ochotne sa vzdá svojej múdrosti a dáva sa viesť onou vyššou. Dobrý žiak lipne na svojom majstrovi a nikdy neváha podrobiť sa mu. Žiak venuje svojmu učiteľovi toľko pozornosti, koľko jej on požaduje. Majster určuje, koľko času musí byť venované osobnému rozhovoru a vyučovaniu.

Kristus žiada toto úplné podriadenie sa Jeho vedeniu a bezpodmienečné poddanie sa Jeho autorite. Prichádzame k Nemu a žiadame Ho, aby nás učil tomuto „stratenému umeniu“ hľadať a počúvať Boha, aké bolo vlastné Jemu samému. Pýta sa, či sme ochotní poslúchať aj vtedy, keď nás to bude niečo stáť. Znamená to celkom a úplne zaprieť sám seba. To znamená byť ochotný činiť všetko, čo On odo mňa žiada.

Jediným spôsobom ako sa niečo naučiť, je jednoducho uposlúchnuť návod. Naučiť sa od Krista poslušnosti je možné len vtedy, ak sa uskutočňovanie Jeho vôle stane jediným prianím a potešením nášho srdca.

Takto v plnej šírke aj my musíme dôverovať svojmu Pánovi. Ved' prišiel až z neba, aby sa naučil poslušnosti a mohol ju potom vyučovať nás. Jeho poslušnosť je pokladnica, z ktorej je možné nielen splatiť dlh našej bývalej neposlušnosti, ale aj obstať si milosť na našu terajšiu poslušnosť.

Poslušnosť Bohu je „nebeské umenie“ tak nezvyklé našej povahe. Ved' aj sám Syn sa jej učil pomaly a dlho. Nesmieme sa diviť, že všetkému hneď nerozumieme. Nesmieme sa tiež diviť, že všetko vyžaduje viac času na premýšľanie pri Kristových nohách. Viac modlitieb a čakania v úplnej závislosti a sebaobetovaní, ako sme mnohí z nás ochotní Mu venovať. Predsa však obetujeme tento čas!

V Ježišovi Kristovi sa nebeská poslušnosť stala opäť ľudskou. Stala sa naším rodným právom a dychom nášho života. Viňme sa teda k Nemu, verme Mu a žiadajme si Jeho stálu prítomnosť. S Ježišom Kristom, ktorý nás naučil poslušnosti ako náš Spasiteľ, môžeme žiť poslušný život.

Redakčne skrátená III. kapitola publikácie Andrew Murray „Škola poslušnosti“.